

**BA MƯỜI NĂM SAU,
ĐÀ LẠT CÓ CÒN EM**

*Ba mươi năm sau, Đà Lạt có còn em
Còn ngói chái tóc, đi anh bên thềm
Phải chi sông núi đong tang tóc
Đâu biết quê nhà, biết còn em!*

*Anh biết có hồn ng, dĩ lánh nên
Xếp đi lính trẻ vào cõi thềm
Yên cõi ng - chỉ n đả – không còn nên
Chí trai - nên n c – cũng buồn nh!*

*Thôi thì Đà Lạt đành nh vỹ
Còn nên c non rí ch ng còn chi
Còn chẳng – mây khói - trời riêng biết
Quê nhà xa c - hồn n u vong*

Lưu vong - hỡi ! Khói mây cớ quên
Mười già nhen lửa chiu quê xa
Quê hương có phải là nơi cớ nơi
Tháng ngày ung nhớt trái tim ta

Xuân Hồng ng - Than Thơ - ngày ly lo
Chinh chiến qua rồi - buồn chia ly
Cam Ly thác gởi - chàng vui thiếp
Đà Lạt còn chăng - nhớ ng nhớ m người

Bây giờ rồi đã phải vàng lá
Đà Lạt của mình đã sang thu
Đừng hỏi bao giờ - anh trở lại
Hai chữ em - anh cũng mất mùa!

Đà Lạt thì u anh - đi về nơi vắng
Tình mình gom vào cõi buồn chung
Chớ trách cớ kim - trò tan hợp
Đừng thì u nhau rồi vô cùng!

Anh viết bài thơ vào tháng Chạp
Tháng Chạp quê em - là mùa sương mù
Đà Lạt quê hương - buồn quá
Chút tình xa vắng - cũng thiên thu.

Nguyễn Đông Giang